

[Lenger]

klare understregning af, som det hedder, at vi måske i nogle tilfælde skal afstå fra den mest effektive løsning og kun vælge den i teknisk henseende næstbedste løsning.

Jeg tænker også på ministerens understregning af, at folketinget har stor indirekte indflydelse på registreringens omfang, fordi lovgivningens enkelhed kan mindske eller øge behovet for registrering og for brug af EDB med de risici, som EDB altid indebærer. Især er jeg enig i den sidste af bemærkningerne. Vi kunne måske sige, at samfundets kompleksitet er afgørende for omfanget af registreringer, brugen af EDB, graden af følsomhed og detaljeringsgrad af registreringer. Det er der noget rigtigt i, men samtidig er det også en temmelig mangelfuld beskrivelse. Anvendelse af EDB er nemlig ofte også klart arbejdskraftbesparende, f.eks. i kommunerne, og det gælder i særdeleshed, efterhånden som EDB-løsninger bliver stadig billigere, så der er altså også andre faktorer, der spiller ind, når eksempelvis en kommune skal beslutte, hvilke midler man ønsker at anvende.

I forhold til den udvikling får de sikkerhedsmæssige og de etiske overvejelser nemlig kun en ringe prioritet, ja, det forholder sig faktisk lige omvendt. Det er sådan i praksis, at de sikkerhedsmæssige overvejelser er blevet tilpasset den til enhver tid værende teknologiske udvikling.

I de år, da EDB var under indkøring i stat og kommuner, brystede man sig af, at samkøring sandelig ikke fandt sted. Nu skal det også siges, at det i lang tid heller ikke var muligt, men næppe var det blevet muligt, før det skete alligevel – til statistiske og videnskabelige formål, som det hed. Dernæst kom så skatteoplysningerne og oplysningerne om bistandshjælpen af kontrolhensyn, som det hed, og det samme er jo muligt manuelt, blot er det mere arbejdskrævende, hed det. Det finder faktisk sted i forvejen, og hvis ministeren vil sige andet end smukke ord, må det få konsekvenser, at han lige præcis om denne situation siger, at disse samkøring må give anledning til betænkelighed.

Det er nemlig samkøringen af skattevæsenet og socialvæsenet, der overskrider den kvalitative grænse, og ikke den næste beslutning om en samkøring. Samkøringerne er i gang, med alt hvad det indebærer, og den næste samkøring kan måske være endnu mere vital.

Hvad er egentlig ministerens egen konklusion på den betænkelighed, som han giver udtryk for i redegørelsen, sp. 3857, om, at man ikke bør samkøre skatteoplysninger og oplysninger om bistandshjælp? Hvordan kan ministeren acceptere de første beslutninger om samkøring, hvis han samtidig vil afvise samkøring af f.eks. sociale registre og registre for kommunale værker? Skulle man ikke kunne kontrollere – når man nu er i gang – om den, der får bistandshjælp til betaling af faste udgifter, også bruger pengene til formålet? Var det ikke rimeligt nok for deres egen skyld, kunne man sige – den teknologiske udvikling kan jo altid finde gode argumenter – for så behøvede de ikke selv at gå og passe på kvitteringer og komme og forevise dem på socialkontorerne?

For os at se griber en ny samkøring fat i halen på den forrige og så fremdeles, og det er, fordi de allerede er i gang.

For at være mere konkret med hensyn til ministerens ord om lovgivningens enkelthed: regeringen taler jo meget om modernisering og forenkling, undskyld, regelsanering hedder det jo, men det dækker over, at bistandsmodtagere oftere og oftere og mere og mere udsættes for social kontrol. Inden for det seneste tiår og også inden for de seneste år har den sociale kontrol været stigende, og den er blevet rettet mod de svagere grupper. Det er i virkeligheden meget svage grupper, vi taler om, når vi taler om dette registreringsvanvid, der finder sted.

Ganske påfaldende retter overvejelserne om en samkøring sig nemlig ikke mod boligspekulanter eller spekulation i ulovligt tomme boliger. Det er ikke en samkøring af folkerregisteret med et boligregister, som skal finde sted, så man måske kunne afsløre ulovligt tomme lejligheder. Nej, det er samkøring, som betyder kontrolforantaltninger over for de mennesker, der måske tværtimod står og mangler en af de ulovligt tomme boliger, man taler frem og tilbage om. Det er heller ikke EDB-kontrol og samkøring af store firmaers brug af sundhedsfarlige stoffer, udledninger af f.eks. tungmetaller osv., man taler om. Nej, det er lønarbejdernes skatteoplysninger, vi taler om at samkøre, ja, det foregår allerede.

Disse bemærkninger har selvfølgelig adresse til ministerens principielt fornuftige bemærkninger i redegørelsen, men de viser, at